

OSCAR WILDE
DORIAN GRAY'İN
PORTRESİ

Çeviri: NİHAL YEĞİNOBALI

OSCAR WILDE
DORIAN GRAY'İN
PORTRESİ

The Picture of Dorian Gray, Oscar Wilde

© 2002, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2002

30. basım: Ekim 2018, İstanbul

Bu kitabın 30. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Pınar Savaş

Kapak uygulama: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-0293-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750702938

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

OSCAR WILDE
DORIAN GRAY'İN
PORTRESİ

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Nihal Yeğınobalı

♥can

Oscar Wilde'in Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

De Profundis, 1989

Mürver Ağacı, 2012

OSCAR WILDE, 1854'te İrlanda'nın Dublin kentinde doğdu. Edebiyatla yakından ilgili, aydın bir ailenin oğluydu. 1878'de "Ravenna" adlı uzun şiiriyle Newdigate Ödülü'nü kazandı. 1881'de yayımladığı şiirler, Dante Gabriel Rossetti ve John Keats'in etkisindeydi. 1884'te Constance Lloyd'la evlendi ve bu evlilikten iki çocuğu oldu. Bu dönemde yayımladığı *Mutlu Prens* ve *Diğer Öyküler*, masal ve romantik alegori alanındaki ustalığını ortaya koyuyordu. Tek romanı *Dorian Gray'in Portresi*, masal ve öykü kitapları *Lord Arthur Savile'in Suçu* ve *Nar Evi* 1891'de yayımlandı. İlk başarılı oyunu *Leydi Windermere'in Yelpazesi* ertesi yıl, *Salome* ise 1893'te basıldı. Cinsel seçiminden ötürü suçlanarak iki yıl yattığı hapis-hanenin insanlık dışı koşullarını işlediği *Reading Zindanı Baladı* 1898'de okuyucuyla buluştu. Wilde, bir kulak enfeksiyonunun neden olduğu şiddetli bir beyin iltihabı sonucu 1900 yılında Paris'te öldü.

NİHAL YEĞİNOBALI, 1927'de Manisa'da doğdu. Arnavutköy Amerikan Kız Koleji'ni bitirdikten sonra New York Eyalet Üniversitesi'nde edebiyat öğrenimi gördü. *Genç Kızlar* adlı ilk romanını, Vincent Ewing adını verdiği sözde Amerikalı bir yazarın imzasıyla yayımladı. Bu kitap bir çeviri roman kandırmacısıyla yıllarca yeni basımlar yaptı. Ardından *Sitem*, *Mazi Kalbimde Bir Yaradır*, *Belki Defne*, *Gazel* adlı romanları ve *Cumhuriyet Çocuğu* adlı anı kitabını yayımladı. Yeğİnobalı, çok sayıda yazarın klasik ve çağdaş yapıtlarını dilimize kazandırdı.

Giriş

Sanatçı güzel şeyler yaratandır.

Sanatı göz önüne serip, sanatçıyı gizlemek sanatın amacıdır.

Eleştirmen, güzel şeylerden edindiği izlenimi başka bir üsluba ya da yeni bir malzemeye dönüştürendir.

En alçak eleştirinin en yüce biçimi özyaşamöyküsüdür.

Güzel şeylerde çirkin anlam bulanlar, sevimli olamadan yozlaşmışlardır. Bu bir hatadır.

Güzel şeylerde güzel anlamlar bulanlar kültür ve zevkleri gelişmiş kişilerdir. Onlar için umut vardır. Onlar güzel şeylerin salt Güzellik ifade ettiği seçkinlerdir.

Ahlaka uygun olan ya da uygun olmayan kitap diye bir şey yoktur.

Kitap denen şey ya iyi yazılmış ya da kötü yazılmıştır. Hepsi bu.

On dokuzuncu yüzyılın realizmden hoşlanmayışı kendi yüzünü aynada görmeyen Caliban'ın öfkesidir.

On dokuzuncu yüzyılın romantizmden hoşlanmayışı kendi yüzünü aynada görmeyen Caliban'ın öfkesidir.

İnsanoğlunun ahlaksal yaşamı, sanatçının özne-malzemesi olsa da, sanatın ahlaki, kusurlu bir ortamın kusursuz olarak kullanılmasından ibarettir.

Hiçbir sanatçı herhangi bir şeyi ispatlamak isteğinde değildir. Doğru olmayan şeyler bile ispatlanabilir.

Hiçbir sanatçı etik sempatiler peşinde koşmaz. Sanatçının bu tür eğilimler göstermesi bağışlanmaz bir biçimsel özentisi ve abartıdır.

Sanatçı hiçbir zaman karamsar ve marazi değildir. Sanatçı her şeyi ifade edebilir.

Sanatçı için düşünce ve dil sanatın araçlarıdır.

İnsanın kötü huylarıyla erdemleri, sanatçı için bir sanat hammaddesidir.

Biçim açısından tüm sanatların en üstün örneği müzisyenin sanatıdır. Duygu yönünden en üstün olansa aktörün sanatıdır.

Tüm sanat aynı zamanda hem yüzey hem de simgedir.

Yüzeyin altına inen tehlikeyi kabullenir.

Simgeyi okumaya kalkan tehlikeyi kabullenir.

Sanatın aynasında yansıyan, aslında yaşam değil seyircidir.

Bir sanat yapıtı üstüne yürütülen fikirlerin çok çeşitliliği, o yapıtın yeni, karmaşık, canlı ve yaşamsal olduğunu gösterir.

Eleştirmenlerin fikirlerinin çeliştiği yerde sanatçı kendi kendisiyle uyum halindedir.

Yaptığına hayran kalmadığı sürece insanın; işe yarar bir şey yapması bağışlanabilir; işe yaramaz bir şey yapmanın tek özrüyse ona derinden hayran olmaktır.

Sanat tümünden kullanım dışıdır.

OSCAR WILDE

Birinci bölüm

Stüdyo güllerin baygın kokusuyla doluydu; hafif yaz esintisi bahçedeki ağaçların arasında gezindiğinde açık kapıdan leylakların ağır kokusu ya da pembe çiçek açmış diken ağaçlarının daha narin parfümü geliyordu.

İran heybeleriyle döşenmiş divanın köşesinde uzanmış, huyu olduğu üzere sayısız sigara tütüren Lord Henry Wotton, bulunduğu yerden sarı salkım ağacının balrengi, bal tatlısı çiçeklerini seçebiliyordu. Ağacın titrek dalları, böylesi aleve benzer bir güzelliğin yükünü taşımakta güçlük çeker gibiydi. Kocaman pencerenin önünde gerili duran uzun, ipekli perdelerin üzerine arada düş gibi kuş gölgeleri vuruyordu. İlk bakışta bir Japon havası çağrıştıran bu perdeler Lord Henry'ye, Tokyo'nun solgun, zümrüt benizli ressamlarını anımsatıyordu; zorunluluk gereği durağan olan bir sanat aracılığıyla hareket ve hız aktarmaya çalışan ressamlar. Yüksek, biçilmemiş otlar arasında kendilerine yol açmaya çalışan ya da sere serpe frenkasmalarının tozlu, yaldızlı boynuzlarının çevresinde tekdüze bir ısrarla dönüp duran arıların donuk mırıltısı, ortalığın dinginliğini büsbütün sıkıcı kılar gibiydi. Londra'nın hafif uğultusu uzaktaki bir org melodisinin pes sedasını andırıyordu.

Odanın en ortasında, ayaklı bir kanvasta, olağanüstü

güzellikteki bir genç erkeğin boy resmi duruyordu. Önünde, biraz ötede de portrenin ressamı oturmaktaydı: birkaç yıl önce, ansızın ortadan yitmesiyle bir süre büyük heyecan yaratan ve bir sürü garip tahminlere yol açan Basil Hallward.

Ressam sanatında yansıttığı zarif ve yakışıklı figüre bakarken yüzünü bir zevk gülümsemesi yaladı ve sanki bir süre orada oyalanmak istedi. Ancak birden irkilerek doğruldu, uyanıp yitirmekten korktuğu bir tuhaf düşü beyinde hapsedmek istercesine gözlerini yumarak parmak uçlarını gözkapaklarına bastırdı.

Lord Henry tembel bir sesle, “En iyi eserin bu, Basil, yaptığın en üstün şey,” diye konuştu. “Önümüzdeki yıl Grosvenor Galerisi’ne yollamalısın, mutlaka. Akademi aşırı büyük, aşırı avam işi. Ne zaman oraya gittiysem ya kalabalık yüzünden resimleri göremedim, ki feci bir şey ya da resimlerin çokluğu yüzünden insanları göremedim, ki bu daha da beter. İnan bana, tek seçenek Grosvenor Galerisi.”

Ressam, “Bunu hiçbir yere yollayacağımı sanmıyorum,” diye yanıtladı, başını Oxford’dayken arkadaşlarını hep güldürmüş olan o tuhaf devinimle arkaya atarak. “Yok, hiçbir yere yollamayacağım.”

Lord Henry kaşlarını kaldırdı; içtiği kalın, afyonlu sigaradan burğu burğu yükselen ince, mavi duman halkalarının arasından arkadaşına şaşkınlıkla baktı.

“Hiçbir yere yollamayacak mısın? Aziz dostum, ne diye? Bir nedenin var mı? Siz ressamlar, ne tuhaf kişilersiniz! Ün kazanmak için her şeyi yapıyorsunuz. Kazanır kazanmaz da ününüzü heba etmek istiyorsunuz! Saçmalık bu yaptığımız, çünkü şu dünyada, dillerde gezmekten daha kötü bir şey varsa o da dillerde gezmemektir. Böyle bir portre seni İngiltere’deki genç ressamların hepsinden daha yükseklerde bir yere getirir, yaşlıları da kıskançlıktan çat-

latır; yaşlılarda herhangi bir his kalmış mıdır, bilmem ya.”

Ressam Hallward, “Beni alaya alacağını biliyorum, gene de bu resmi sergileyemem, gerçekten,” dedi. “Kendimden pek çok şey kattım buna.”

Lord Henry divana boylu boyunca uzanarak güldü.

“Evet, biliyordum güleceğini, gene de doğruyu söylüyorum, sen ne dersin de.”

“Kendinden pek çok şey kattın ha! Allah iyiliğini versin, Basil, ben senin böylesine kibirli olduğunu hiç bilmezdim. Senin şu kömür karası saçların, şu haşın çizgili, yağız yüzünle bu genç Adonis arasında hiçbir benzerlik göremiyorum, inan; bu genç adam fildişiyle gül yapraklarından yapılmışa benziyor. Tam bir Adonis, sevgili Basil, sense... Evet, gerçi entelektüel bir ifaden var, falan filan, ne ki güzellik, gerçek güzellik, entelektüel ifadenin başladığı yerde biter. Akıl, başlı başına bir abartı türüdür, girdiği yüzün uyumunu bozar. İnsan oturup düşünmeye başladığı dakikada salt burun, salt alın kesilir ya da böyle feci bir şey. Aydın mesleklerinde başarı kazanmış adamlara baksana. Nasıl da baştan ayağa çirkindirler! Yalnızca kilise bunun dışındadır, doğallıkla. Ne var ki kiliseyi meslek edinmiş olanlar da düşünmezler. Piskoposun biri çıkar, on sekiz yaşında delikanlıyken, şunu diyeceksin, diye kendine belletilmiş olan şeyleri sekseninde de söyler, bunun sonucu olarak da göze her zaman şirin gözüktür. Şu, senin adını söylemediğin ama resmi beni gerçekten büyüleyen gizemli genç arkadaşınsa bence hiç düşünmüyor. Buna kalıbımı basabilirim. Beyinsiz, güzel bir yaratık; kışın, seyredecek çiçeğimiz kalmadığı zaman, yazın da aklımızı serinletecek bir şeye ihtiyaç duyduğumuzda burada olmalı. Kendi kendini pohpohlama, Basil, ona zerrece benzemiyorsun sen.”

Ressam, “Beni anlamıyorsun, Harry,” diye karşılık verdi. “Elbette benzemiyorum ona. Bunu çok iyi biliyo-

rum. Hatta, ona benzesem üzülürdüm. Omuz mu silkiyorsun? Doğruyu söylüyorum sana. Bütün bedensel ve beyinsel seçkinliklerde bir uğursuzluk vardır bence, tüm tarih boyunca kralların sarsak adımlarını izleyip duran türden bir uğursuzluk. Öbür insan kardeşlerimizden farklı olmamak daha iyidir. Bu dünyada en şanslı olanlar bence çirkinlerle aptallar. Yan gelip yayılarak yaşam denen oyunu ağız açık seyredebilirler. Zafer denen şeyi bilmeseler bile hiç değilse yenilgiyi de tatmazlar. Aslında hepimizin yaşamamız gerektiği gibi yaşar onlar, kaygısız, kayıtsız, çalkantısız. Başkalarının mahvına yol açmadıkları gibi kendileri de onun bunun elinde telef olmazlar. Senin unvanınla servetin, Harry; benim aklım fikrim, karınca kararınca; eğer bir değeri varsa sanatım; Dorian Gray'in güzelliği... Tanrı'nın bu bağışları yüzünden hepimiz acı çekeceğiz, hem de büyük acılar."

Lord Henry stüdyonun öbür yanında oturan Basil Hallward'a doğru yürüyerek, "Dorian Gray mi?" dedi. "Bu mu adı?"

"Evet, adı bu. Sana söylemeye hiç niyetim yoktu."

"Neden, peki?"

"Of, anlatamam ki! Ben birisinden çok fazla hoşlandım mı onun adını hiç kimseye söylemem. Onun kimliğinden bir parçayı başkasına teslim etmek gibi gelir bu bana. Gizli kapaklılığı sever oldum zamanla. Çağdaş yaşamı gözümüzde gizemli, büyülü kılabilecek tek şey bu gibi geliyor bana. Gizli tutarsan en sıradan şey bile tatlı, zevkli olabiliyor. Şimdilerde kentten ayrıldığımda gideceğim yeri kimselere söylemiyorum. Söylesem bütün tadım kaçacak. Çocuksu bir huy olabilir, gene de insanın yaşantısına bol romantizm katıyor sanki. Sen beni bu yüzden iyice aptal buluyorsun herhalde, değil mi?"

"Hiç de değil," diye yanıtladı Lord Henry. "Sevimli Basil, hiç de değil. Unutuyorsun ki ben evli bir adamım;

evliliğin tek çekici yönü de aldatmacalı bir yaşantıyı iki taraf için de zorunlu kılmasıdır. Ben karımın nerede olduğunu dünyada bilmem, karım da benim ne yapıp ettiğimi bilmez. Karşılaştığımızda –arada karşılaştığımız oluyor, birlikte bir yemeğe çağrıldığımız ya da dükün yanına gittiğimiz zaman– birbirimize, hiç gözümüzü kırpmadan, en gülünç martavalları atarız. Karım pek ustadır bunda, benden çok daha usta, doğrusunu istersen. Tarihleri o hiç şaşırılmaz, bense hep şaşırırım. Ama karım yalanımı yakaladığı zaman da hiç kavga çıkarmaz. Kimi zaman keşke çıkarsa derim, o yalnızca gülüp geçer.”

Basil Hallward bahçeye açılan kapıya doğru ağır adımlarla yürüyerek, “Evliliğini anlatış tarzından nefret ediyorum, Harry,” dedi. “Şuna inanıyorum ki sen gerçekte çok iyi bir eşsin, ama kendi erdemlerinden utanıyorsun. Benzersiz bir herifsin, doğrusu. Ahlakla uygun tek şey söylemez, ahlakdışı tek şey yapmazsın. Takındığın sinik tutum yapmacılıktan başka bir şey değil.”

Lord Henry, “Doğal olmak da yapmacılıktan başka bir şey değildir, hem de yapmacılıkların en sinir bozucusu, bence,” diyerek güldü.

İki genç erkek birlikte bahçeye çıktılar, yüksek bir taflanın gölgesindeki uzun bambu sıraya oturdular. Güneş, cilalı yapraklardan aşağı kayıyordu. Otların arasındaki beyaz papatyalar titreşimler içindeydi.

Bir duraklamadan sonra Lord Henry cep saatini çıkardı.

“Üzgünüm ama gitmem gerek, Basil,” diye mırıldandı. “Ama gitmeden önce bir soruma karşılık vermen için üsteleyeceğim. Bir süre önce de sormuştum.”

Ressam gözlerini yerden kaldırmaksızın, “Nedir?” diye sordu.

“Bal gibi biliyorsun.”

“Bilmiyorum, Harry.”

“Peki öyleyse, söyleyeyim. Dorian Gray’ın resmini neden sergilemek istemediğini anlatmanı istiyorum.”

“Söyledim sana, gerçek nedenini.”

“Yok, söylemedin. Bu resme kendimden çok fazla şey kattım, dedin. Dostum, çocukluk bu.”

Basil Hallward arkadaşının gözlerinin içine bakarak, “Harry,” dedi. “Hissedilerek çizilmiş her portre ressamın bir portresidir, modelin değil. Modelin orada bulunması yalnızca resmin yapılmasına yol açan rastlantı, bahanedir. Ressamın gözler önüne serdiği kişi o değildir; tersine, renkli tuvalin üzerinde açıklanan, ressamın kendi kişiliğidir. Bu resmi sergilemekten kaçınmamın nedeni şu ki resimde kendi ruhumun gizini ele vermiş olmaktan korkuyorum.”

Lord Henry güldü. “Bu giz ne ola ki?” diye sordu.

Hallward, “Söyleyeyim,” dediye de yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirmişti.

Arkadaşı ondan yana bir göz atarak, “Bekliyorum, Basil,” dedi.

Ressam, “Pek bir şey yok anlatacak,” diye yanıtladı. “Doğru dürüst anlamayacaksın diye korkuyorum. Belki inanmak istemeyeceksin.”

Lord Henry gülümseyerek eğildi, çimenlerin arasından pembe bir papatya kopardı, incelemeye girişti. Elindeki bu altın gözlü küçük yuvarlağa dikkatle bakarak, “Anlayacağımdan hiç kuşkum yok,” dedi. “İnanmaya gelince; ben her şeye inanabilirim, yeter ki tümünden inanılmaz bir şey olsun.”

Esinti meyve ağaçlarından birkaç tutam çiçek serpiştirdi; yıldız kümelerini andıran iri leylaklar baygın havada sallandılar. Duvar dibinde bir çekirge ötmeye başladı; ince uzun bir tayyareböceği, kahverengi bürümcük kanatlarıyla mavi bir ibrişim gibi, uçup geçti. Lord Henry arkadaşının yürek vuruşlarını duyar gibi oldu, onun ne söyleyeceğini merak etti.

Bir duralamadan sonra ressam, “Her şey şundan ibaret,” dedi. “Bundan iki ay önce Leydi Brandon’ un toplanmalarından birine gitmiştim. Bilirsin ya, biz zavallı sanatçılar arada bir sosyete saflarında boy göstermek zorundayızdır, salt herkese birer yabancı olmadığımızı anımsatmak için. Bir kez sen bana söylemiştin hani; gece ceketi giyip beyaz boyunbağı taktı mı, kim olsa, hatta bir borsa komisyoncusu bile, uygar insan olarak ün kazanabilir, diye. İşte, neyse, salona girili on dakika falan olmuştu. O irikiyim, aşırı süslü, yaşlı soylu kadınlarla, o iç sıkıcı akademi üyeleriyle çene çalıyordum ki birden, birinin bana bakmakta olduğunu hissettim. Şöyle bir dönünce Dorian Gray’i gördüm. Onu hiç tanımıyordum. Göz göze geldiğimiz zaman benzimin solduğunu hissettim. İçimi garip bir ürküntü bürüdü. Yüz yüze geldiğim bu insanın salt varlığı öylesine büyüleyiciydi ki, izin verirsem benim tüm benliğime, ruhuma, giderek sanatıma el koyabilirdi. Bunu hemen fark ettim. Oysa yaşantıma dışarıdan bir müdahale olsun istemiyordum. Benim ne denli bağımsız yaratılışlı olduğumu sen bilirsin, Harry. Her zaman başıma buyruk olmuşumdur. Yani öyleydim, Dorian Gray’le tanışincaya kadar. O dakikadaysa... Ama bunu sana nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Sanki bir ses bana korkunç bir bunalımın eşğinde olduğumu söylüyordu. Kaderin bana eşsiz mutluluklarla eşsiz üzüntüler hazırlamış olduğuna ilişkin bir sezgiye kapılmışım.

Ürktüm, döndüm, dışarı çıkmak amacıyla kapıya yürüdüm Vicdanımın sesi değildi bana bunu yaptıran, bir tür ödleklikti. Kaçmaya çalıştığım için kendime herhangi bir övünç payı çıkarmıyorum.”

“Vicdan ve ödleklik aslında aynı şeydir, Basil. Vicdan şirketin piyasada bilinen adıdır, hepsi bu.”

“Ben buna inanmıyorum, Harry; senin bu fikirde olduğuna da inanmıyorum. Her neyse, beni böyle davran-

maya iten her ne idiyse... belki de gururdur, bir zamanla çok gururluydum... Gerçek şu ki kalabalığı yarararak kapıya yöneldim. Ne var ki orada, Leydi Brandon'la çarpıştım doğallıkla. Leydi Brandon, 'Mr. Hallward, böyle erken erken kaçıyor musunuz yoksa?' diye yaygarayı bastı. Sesi ne tuhaf tiz çıkar, bilirsin ya!"

Lord Henry, papatyayı o uzun, duyarlı parmaklarıyla didik didik ederek, "Evet, güzelliği dışında her şeyiyle tavuskuşudur," dedi.

"Elinden kurtulamadım. Beni kral soyundan gelme kişilere, unvan, nişan sahibi kişilere, gaga burunlu, kocaman taçlı, yaşını başını almış hanımefendilere götürüp tanıştırdı. Çok sevgili dostum, diye söz ediyordu benden. Gerçi bundan önce yalnızca bir tek kez karşılaşmıştık ama, o beni kanatlarının altına almaya kararlıydı. Sınırım bir tablom pek ün kazanmıştı o sıralarda, daha doğrusu renkli bulvar gazetelerinde yazılıp çizilmişti ki bu, on dokuzuncu yüzyılın ölümsüzlük ölçütüdür. Kişiliği içimde öylesi tuhaf heyecanlar uyandırmış olan genç erkekle yüz yüze geliverdik. Bakışlarımız karşılaştı. Gereksiz bir gözü karalıktı, biliyorum, ama Leydi Brandon'dan bizi tanıştırmasını istedim. Gözü karalık değildi belki de, ne bileyim. Belki de kaçınılmazdı. Tanıştırılmasak da konuşacaktık birbirimizle. Bundan eminim. Sonradan Dorian da böyle dedi. Birbirimizi tanımamızın alınımıza yazılmış olduğunu o da hissetmiş."

Lord Henry, "Peki, ya Leydi Brandon bu harika genç erkeği nasıl tanımladı?" diye sordu. "Bütün konuklarının hızlı özetlerini çıkarmakta birebirdir, biliyorum. Hatırlıyorum, bir keresinde beni her yeri nişanlar, şeritlerle kaplı, kırmızı suratlı, huysuz bir ihtiyarın yanına götürdü; sonra da kulağıma eğilerek trajik bir fısıltıyla, insanı afallatan ayrıntılar anlatmaya girişti ki, bu fısıltıyı oradaki herkesin bal gibi duyabildiğinden hiç kuşkum yok.

KLASİKLER

Ressam Basil Hallward, güzelliği karşısında büyüldüğü genç Dorian Gray'in bir portresini yapar. Ressamın evinde Lord Henry Wotton'la tanışan Dorian, hayatta izlemeye değer tek şeyin güzellik olduğunu savunan Lord Henry'nin görüşlerine hayran kalır. Ama güzelliğinin bir gün solup gideceğinin farkına varınca kendisinin değil, portresinin yaşlanmasını diler. Dorian'ın büyük sırrını, portredeki değişimi sadece Basil fark edecektir...

Oscar Wilde'in tek romanı *Dorian Gray'in Portresi* 1891 yılında yayımlandığında, ahlaksızlığı yücelttiği gerekçesiyle büyük tepkiyle karşılandı. Dorian Gray'in kendini yıkıma sürüklemesi bile, yapıtın eleştirmenlerce ahlaksızlıkla suçlanmasını engellemedi. Wilde ise ısrarla, ahlaki bir sonu olsa da sanatın özünde ahlak dışı olduğunu vurguladı ve herkesin Dorian Gray'de kendi günahını göreceğini tekrarladı.

Bu başyapıtı Nihal Yeğınobalı'nın Türkçesiyle sunuyoruz.

Kapak resmi: Ferdinand Heilbuth

🌐 canyayinlari.com 🐦 twitter.com/canyayinlari 📘 facebook.com/canyayinevi

ISSN: 978-975-07-0293-8

9 789750 702938